Peszt. Jun 13án 1855.

K513/817.

Válasz 1/VII.

Édes Aranybácsi!

Tegnap vevém kedves levelét, melyben valódi örömömre, a régi jó kedély ragyogványait feltalálnom lehete. Én ugyanis mindenfélét hallottam össze vissza az Aranybácsi spleen-jéröl és a többi; mit már most onnan magyarázok, hogy az illető imádók és tisztelők, igen költőietlennek tartván egy óraforma Kőrösi tanár életét, ki a mellett elégedett és jó kinézésü is; önt egészségi jó hirének rovására akarták átszellemiteni. —

Naggyon szép dolog az útazás, és jó kinek rá elég pénze van; de mégis higyje el Aranybácsi, jobb szeretnék akár Kis Kocsordon maradni is, mint a felséges Sultán tartományait bujdálni. Mert

ugyanis

ugyanis az útazás és utazás között nagy a külömbség; az enyim pedig azok közé fog most is tartozni melyek édes keveset szélesitik a világnézetet. Mint Olaszhon, vagy is még inkább, Egyiptom is csak egy harmadrendű Anglia lesz, hol angol fogadóból élni, angol tourist és invalidokkal találkozni. Már pedig a komisz angol lehető legprózaibb és legostobább lény a világon. —

Aranybácsiéknak s különösön Julcsá-nak betegségin igen búsulnék, ha már meg nem gyógyultak volna; így hát nem marad egyébb mint istenáldást és egészséget kivánni mindnyájuknak!

szerető tanitványa
Tisza Domokos

M.T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

(102) ~~71.~~ A' határon

Eső esik, a' szél is fú
Az idő ködös, szomorú
– Én mégis oly vidám vagyok,
Feléledek, megújulok . . .

× × ×

. . . Én, a' ki szép Ausonián
S napjának izzó sugarán
Hervadtam; – és mint egy aszott
Álltam szomszédjaim között.

× × ×

Óh mert a' cseppben mely esik,
Hon! borult eged könnyezik,
Óh mert a' szél a' mely fuval
Zöld halmaidról költ sohaj!

× × ×

Esik eső, és fú a' szél
S megtérő szív újra él.
Mert minden csepp rá balsamir,
– Idegen napnál többet ér.

× × ×

Áldassék ez a' pillanat,
Midőn határod befogad
Hazám! újonnan engemet.
– Megújulok, feléledek!

~~72~~ (94.) Itthon

71./

Úgy vagyok én mint az útas,
Ki borús éjfelen útaz,
S rá borúl a' nyári hajnal,
Enyhe léggel, nyájas arczczal.

× × ×

Itthon

Itthonn vagyok, itt a' pusztán,
Minden fűszál hajlik hozzám.
A' hajnal értem pirossabb
Az öreg torony magossabb.

\+ + + +

Minden réten, minden ágon
Mindenütt az én virágom,
Minden bokron, a' madárka'
Szájában a' nótám járja.

\+ + +

Minden napom ünneppé lett
Csendes élet, boldog élet,
Amelyben csak az a' dolgom
Hogy jövömet kiálmodom.

72
(91.)

Az utólsó lovag

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

(A' magyar aristocratia hattyudalául).

Elválva voltunk mostanáig,
Együtt vagyunk, de nem sokáig.
— Fel élre hát lány! Függve rajtam
Ajkad enyhítse szomju ajkam.

\+ + +

Az aranykelyhet vedd kezedbe,
Csordultig álljon benne nedve.
— Ha nyujtod ~~[illegible]~~, és szemembe nézel
Megtelik az édes színmézzel.

\+ + +

Fut az idő, az évek tűnnek.
— Vigadjunk hát míg tart az ünnep!
Az ország utólsó lovagja,
Torát előre meglakhatja.

\+ + +

Ibár

817/9

'S bár éltem volt is egy borús nap,
Mely éltető sugárt nem adhat:
– Vérben nyugszom le!...; 's emlékemnek
Mindjárt aranyfelhők teremnek!

× × ×

... Elhullók a' végső csatával,
Együtt halok meg a' hazával....
– Lány csókot adj: 'Balgát beszélek
Hiszen szeretlek, hiszen élek...

+ + +

... 'S a' föld gombája, dőre pórnép
Mely még a' borús napra ordít.
– Látván hogy síri éj fogadja,
Lovagok estét megsiratja...

× × ×

Óh! jer: ölelj öröm leánya
Légy bánatomnak szivárványa.
Kedvednek tarka kendőjével!
Töröld kínom égő csöppét fel!

14

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

H.